

Sygn. akt II K 128/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Nowak

Protokolant: st. sekr. sąd. Jolanta Żak

przy udziale Prokuratora:

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 16 kwietnia 2019 r.

sprawy **Z. M.**, urodzonego (...) w B., syna M. i M. z domu G.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 października 2018 roku około godziny 21:00 w B. na ul. (...) kierował po drodze publicznej samochodem osobowym M. o nr rej. (...), czym nie zastosował się do sądowego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy, orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Belchatowie, sygn. akt II W 403/18 z dnia 24 maja 2018 roku oraz decyzji Starosty (...) z dnia 26 października 2018 roku o nr KD.5430. (...).2018 o cofnięciu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres od 17.05.2018 roku do 13.11.2018 roku,

tj. o czyn z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

1. oskarżonego **Z. M.** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycje art. 244 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierza mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych;
2. na podstawie art. 42 § 1a k.k. orzeka wobec Z. M. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;
3. zasądza od oskarżonego Z. M. na rzecz Skarbu Państwa 200 (dwieście) złotych opłaty i 669,40 (sześćset sześćdziesiąt dziewięć złotych i czterdzieści groszy) z tytułu zwrotu wydatków.

Sygn. akt II K 128/19

UZASADNIENIE

na podstawie art. 423 § 1a kpk w zakresie ograniczonym do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynów zarzucanego oskarżonemu.

Zachowanie oskarżonego polegające na tym, że w dniu 20 października 2018 roku około godziny 21:00 w B. na ul. (...) kierował po drodze publicznej samochodem osobowym M. o nr rej. (...), czym nie zastosował się do sądowego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy, orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Belchatowie, sygn. akt II W 403/18 z dnia 24 maja 2018 roku oraz decyzji Starosty (...) z dnia 26 października 2018 roku o nr KD.5430. (...).2018 o cofnięciu uprawnień do prowadzenia pojazdów

mechanicznych na okres od 17.05.2018 roku do 13.11.2018 roku – wyczerpuje dyspozycję art. 244 KK i art. 180a KK w zw. z art. 11 § 2 KK.

Oskarżony prowadząc wymieniony samochód nie stosował się także do orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, gdyż tego rodzaju środek karny został orzeczony oskarżonemu prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 24 maja 2018 r. w sprawie sygn. akt II W 403/18. Wyrokiem tym orzeczono środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 6 miesięcy. Tymczasem w dniu zdarzenia oskarżony kierował samochodem osobowym, dla prowadzenia którego wymagane jest prawo jazdy kategorii B. Orzeczony środek karny obowiązywał w okresie od 17 maja 2018 roku do 13 listopada 2018 roku, a tym samym kierując pojazdem M. w dniu 20 października 2018 roku oskarżony nie zastosował się do orzeczonego wobec niego zakazu. Tym samym jego zachowanie wyczerpało dyspozycję art. 244 KK.

Jednocześnie wobec oskarżonego moc obowiązującą miała decyzja Starosty (...) w sprawie sygn. akt KS.5430. (...)2018;z.206/18, zgodnie z którą organ ten cofnął Z. M. uprawnienia do prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres od 17 maja 2018 roku do 13 listopada 2018 roku. Prowadząc samochód osobowy marki M. w dniu zdarzenia oskarżony jednocześnie nie stosował się do dyspozycji wskazanej powyżej decyzji, a co za tym idzie dopuścił się występkę określonego w art. 180a KK.

W niniejszej sprawie wystąpił, zatem zbieg przepisów ustawy. Zbieg ten ma charakter realny, gdyż ani reguła specjalności, konsumpcji czy subsydiarności w odniesieniu do zbiegających się przepisów nie znajduje zastosowania. W związku z tym zgodnie z art. 11 § 2 KK, Sąd dokonał kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu uznając, iż wypełniał on dyspozycję art. 244 KK i art. 180a KK w zw. z art. 11 § 2 KK.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 KK. Jako okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego Sąd potraktował jego przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu, zaś na niekorzyść uprzednią sądową karalność oraz karalność za wykroczenie przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym.

Sąd uznał, że ustalona pomiędzy oskarżycielem publicznym a oskarżonym kara przedstawiona Sądowi do zatwierdzenia w trybie art. 335 KPK jest właściwą reakcją karną na zachowanie oskarżonego. Tym samym nie ma potrzeby sięgania po najsurowszy rodzaj kary przewidziany przez art. 244 KK (zgodnie z dyspozycją art. 11 § 3 KK właśnie przepis art. 244 KK stanowi podstawę wymiaru kary w przedmiotowej sprawie, albowiem przewiduje surowszą sankcję niż przepis art. 180a KK). Dlatego też Sąd skorzystał z możliwości, jaką daje mu przepis art. 37a KK i orzekł wobec oskarżonego karę łagodniejszego rodzaju, tj. karę grzywny samoistnej.

Zdaniem Sądu kara 200 stawek dziennych grzywny ta jest adekwatna do stopnia winy Z. M. oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu. Spełni także cele kary w zakresie jej ogólnospołecznego oddziaływania oraz cele represyjne względem osoby oskarżonego.

Określając wysokość jednaj stawki dziennej na kwotę 10 złotych Sąd uznał, iż odpowiada ona aktualnej kondycji finansowej i majątkowej oskarżonego i nie powinna stanowić dla niego nadmiernej uciążliwości, zwłaszcza że jest osiąga on regularne dochody z tytułu zatrudnienia, jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu.

Stosownie do treści art. 42 § 1a KK Sąd zobligowany był, by orzec w stosunku do oskarżonego Z. M. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Wymierzając ów środek karny w rozmiarze jednego roku (a więc najniższym ustawowo przewidzianym wymiarze) Sąd miał na uwadze wagę naruszonej przez oskarżonego zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Ów środek karny ma za zadanie ochronę bezpieczeństwa w komunikacji pełniąc funkcję zabezpieczającą. Jego ratio legis polega na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa wyłączyć z ruchu drogowego, celem zapewnienia tegoż bezpieczeństwa innym użytkownikom ruchu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 kpk oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), nakładając na oskarżonego obowiązek zwrotu wydatków poniesionych w toku postępowania w kwocie 669,40 złotych oraz opłaty w kwocie 200 złotych.